

„A fost șters de pe pământul celor vii”

Printre diferitele suferințe înfiorătoare ale Domnului nostru demn de adorare, așa cum Psalmii le descriu, găsim un fel de suferințe care – așa cum este de temut – sunt foarte mult trecute cu vederea, dacă nu chiar sunt total neluate în seamă și nu sunt crezute. Acestea sunt durerea de a fi „șters de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8), că „viața I-a fost luată de pe pământ” (Faptele Apostolilor 8.33), „luat la jumătatea zilelor Sale” (Psalm 102.24).

Unii, care doresc să fie considerați ca unii care „gândesc cerește”, vorbesc deseori așa ca și cum „scopul principal al vieții” ar consta în a obosi alergând, să fugi de tot ce este pământesc și să părăsești această lume rea. Alții au adevărat dor de casă, s-au săturat de zile și doresc să fie la Domnul, să se odihnească, ceea ce fără îndoială face parte din caracterul nostru creștin. Cineva a spus pe drept: „Numai un om, care dorește să fie la Stăpânul său este destoinic să rămână încă aici și să-L prezinte așa cum se cuvine.”

Însă cu cât aceasta este cel puțin parțial adevărat, rămâne însă numai o parte din ceea ce Scriptura învață aici cu privire la acest subiect.

În Psalmul 22, unde suferințele Domnului sunt grupate prin Duhul lui Dumnezeu în cel puțin șapte faze, găsim aceste cuvinte: „Mi se usucă puterea ca lutul și Mi se lipește limba de cerul gurii; și M-ai adus în țărâna morții” (Psalm 22.15). Aici devine clar, că Domnul nostru, care vorbește despre bucuria de a trăi aici ca Om, a simțit profund că puterea Lui L-a părăsit și era „smerit pe drum”, da, că toată energia vieții naturale era luată de la El și a fost adânc smerit, până la moarte – blestemul lui Dumnezeu asupra omului ca și creatură căzută. De ce să trebuiască El, Sfântul lui Dumnezeu, care era fără păcat, totuși să moară, ca și cum El ar fi un păcătos? Numai un singur răspuns pot da la această întrebare toți creștinii adevărați: era o necesitate din pricina lui Dumnezeu și din pricina noastră! Hristos era unicul asupra căruia moartea nu avea nici o pretenție. Dar El a trebuit să moară, pentru ca noi să putem trăi.

În Psalmul următor, care amintește de suferințele Domnului nostru, (Psalm 40), nu este vorba de moartea Sa, ci de sărăcia Sa. După ce toate celelalte, cum ar fi „groapa pieirii”, „noroiul mocirlei” al existenței noastre umane, „relele fără număr, care Îl înconjurau”, și așa mai departe, au fost tratate, El exclamă: „Eu însă sunt întristat și sărac”. El era în situația cea mai rea, care ne poate lovi pe noi, însă scăparea Lui era: „Domnul Se gândește la Mine.” După aceea urmează Psalmul 41: „Ferice de cel care-l înțelege pe sărac!”, și așa mai departe.

Psalmul 69 ne arată cât de adânci erau apele, pe care Domnul a trebuit să le străbată. Ele „au pătruns până la suflet. Mă afund în noroi adânc”, și în final adaugă: „Ocara Mi-a frânt inima”. Printre „multe necazuri și strâmtorări”, care au fost partea Lui, era și faptul că El a coborât în moarte, în adâncimile pământului.

Suferințele Domnului Isus

În Psalmul 102, unde în cele din urmă sunt enumerate „întristare după întristare”, El spune: „El Mi-a frânt puterea în drum, Mi-a scurtat zilele”; apoi El strigă cu glas tare: „Nu Mă lua la jumătatea zilelor Mele” (Psalm 102.23,24).

Observă acum răspunsul lui Dumnezeu, pe care Domnul nostru îl redă în Evrei 1.10-12: „Anii Tăi sunt din generație în generație! Tu ai întemeiat pământul la început și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; ... le vei schimba ...; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși” (Psalm 102.24-27). În timp ce Domnul nostru pe drept S-a îngrozit de moarte ca judecată divină asupra omului, El S-a predat totuși voii Tatălui, Și-a dat viața și a gustat moartea pentru fiecare om.

În Isaia 53 această „tăiere” este văzută într-un mod mult mai impresionant, și anume: „Și generația Lui, cine o va spune? Pentru că El a fost șters [sau: tăiat] de pe pământul celor vii.” Așa cum a spus femeia înțeleaptă din Tecoa: „Și astfel ei ar stinge tăciunele care mi-a rămas și nu vor lăsa soțului meu nici nume, nici rămășiță pe fața pământului” (2 Samuel 14.7). La fel și la Domnul nostru: nici un urmaș, o apunere a soarelui Său la amiază – va dispărea Numele Său de pe pământ? Ah, aceasta este minunea lui Dumnezeu, care a dispus: „O sămânță Îi va sluji; ea va fi socotită Domnului ca o generație” (Psalm 22.30). Tocmai în lupta morții, pus în „țărâna pământului”, așa cum spune El, smerirea cea mai adâncă a omului; un tâlhar muribund lângă El va fi urmașul Lui; și după ce El a strigat cu glas tare, un altul Îl declară ca drept și ca Fiu al lui Dumnezeu. Ca rezultat final Dumnezeu a rânduit: „Va vedea rod din munca sufletului Său și va fi satisfăcut” (compară Psalm 22.31 cu Isaia 53.11).

Însă acestui rod minunat îi este pusă înaintea minții munca sufletului Său și moartea în floarea vieții Sale; El este socotit ca un om sub judecata lui Dumnezeu. El este pus în rândul celor care încalcă Legea; El este un blestem, care atârână pe lemn. Însă El „neluând în seamă rușinea, ... a suferit crucea și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.” Domn preamărit și demn de adorare! Și dacă va trebui să fim chemați să trecem prin moarte, putem fi siguri că El ne va spune: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, nu privi fricos în jur”, și cu toate că El nu gândește că noi gândim cu ușurătate la această realitate serioasă, totuși El ne va lăsa să știm că El „ne va da biruința”.

(Titlul original: „Cut off aut of the Land of the Living”, din Tender Grass, Ediția 24, 1917, pag. 45-46.)